

Gyermekekből fiakká

Christian Chen

Urunk, ezt kérjük mi is: szeretnénk mindent kárba veszni hagyni, hogy elnyerjük tetszésedet. Ma reggel újra azt kérjük, hogy vonj minket magad után, hadd fussunk utánad. Köszönjük Urunk, hogy ez is a te szeretetedből fakad, hogy mindig jöhetünk a szereteted forrásához. Meg kell vallanunk, hogy semmink sincs, annyira szegények vagyunk, de köszönjük, hogy újra és újra jöhetünk hozzád, és betelhetünk veled. Újra közeledünk most hozzád, úgy, mint Mária, aki a te lábaidnál ült. Kérjük, szólj a szívünkhöz. Köszönjük Urunk, az Úr Jézus nevében. Ámen.

Róma 8, 14-19. „Mert akiket Isten Szellemé vezet, azok Isten fiai. Mert nem a rabság szellemét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem az örökbefogadás [fiúság] Szellemét kaptátok, amely által így kiáltunk: „Abba, Atyám”. Maga a Szellem tesz tanúságot a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk, és ha gyermekek, akkor örökösök, Isten örökösei és Krisztus örökös társai, ha valóban vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk. Mert úgy vélem, hogy a jelenlegi szenvedések nem méltók arra, hogy összehasonlíthatók legyenek azzal a dicsőséggel, amely bennünk lesz kinyilatkoztatva. Mert a teremtés őszinte reménységgel alig várja Isten fiainak kinyilatkoztatását.” (angolból, NKJV)

„Mert akiket Isten Szellemé vezet, azok Isten fiai. Hiszen nem a rabszolgaság szellemét kaptátok ismét a félelemre, hanem a fiúság szellemét, mely által kiáltjuk: Abba, "Édes- atyánk!" A mi szellemünkkel együtt maga a Szellem tesz tanúbizonyságot, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, bizony osztályrészesek is, Isten osztályrészesei, Krisztusnak pedig résztársai, ha ugyan együtt szenvedünk Vele, hogy Vele együtt dicsőülhessünk is meg. Mert számolok vele, hogy a mostani időszak szenvedései nem méltók arra, hogy összehasonlítsam őket azzal a dicsőséggel, amely lelepleződni készül számunkra. A teremtés előre érzi és várja az Isten fiainak feltűnését.” (Konkordáns)

Ebben az igeszakaszban két fontos kifejezés fordul elő: Isten *fiai* és Isten *gyermekei*. A görög nyelvben ez két különböző szó. 14 vers: „Mert akiket Isten Szellemé vezet, azok Isten fiai.” 16. vers: „Maga a Szellem tesz tanúságot a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.” Aztán a 19. vers: „Mert a teremtés őszinte reménységgel alig várja Isten fiainak kinyilatkoztatását.” És a 15. versben van egy nagyon fontos kifejezés: „Mert nem a rabság szellemét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem az örökbefogadás [fiúság] Szellemét kaptátok, amely által így kiáltunk: „Abba, Atyám.”

Tudjuk, hogy az újszövetségi görögben különbség van az Isten *fiai* és Isten *gyermekei* kifejezések között. Pl. az Úr Jézus azt mondja, „Boldogok a békességteremtők, mert őket Isten *fiainak* fogják nevezni.” (Máté 5,9). Más szóval, ha valóban békességteremtők vagyunk a testvérek között, akkor azok közé fogunk tartozni, akiket Isten *fiainak* neveznek. Ha pedig Istennek még mindig csak a *gyermekei* vagyunk, akkor biztos, hogy nem leszünk békességteremtők, hanem a zajt és a szenvedést fogjuk szaporítani ezen a világon. De ha elég érettek vagyunk, akkor mindig segíteni tudunk az embereknek, hogy békességben éljenek egymással. Ez azt jelenti, hogy érettek vagyunk az Úrban.

Amikor a Biblia ezt a kifejezést használja, hogy „Isten fiai”, akkor ez érettséget jelent, például a 14. versben: „Akiket Isten Szellemé vezet, azok Isten fiai.” Ez nem azt jelenti, hogy ha van tapasztalatunk a Szent Szellemről, akkor már érettek vagyunk. Vannak, akiknek csodálatos megtapasztalásuk van a Szent Szellemmel, mégis Isten bölcsődéjében vannak, nem nőttek még fel. De honnan tudhatjuk, hogy Istennek a fiai között vagyunk-e? Onnan, hogy a Szent Szellem vezetése alatt állunk. Miért tud vezetni? Mert a Szent Szellem Isten előtt, az Ő jelenlétében élünk. A Szent Szellem nem dolog, hanem Személy. Van személyisége. Mivel Ő Személy, Ő vezet, használ és birtokol minket. Néha olyan

megtapasztalásunk van a Szent Szellemmel, hogy felruház minket erővel onnan felülről. Igen, a Szent Szellem Isten néha megalázza magát, és megengedi, hogy mi használjuk Őt, és ilyenkor úgy tűnik, mintha Ő csak egy erő lenne. Ilyenkor mi használjuk Őt, és nem Ő használ minket, mi birtokoljuk Őt, és nem Ő birtokol minket.

Honnan tudhatjuk tehát, hogy vajon Isten gyermekei, vagy Isten fiai vagyunk-e? Akiket betöltött a Szent Szellem, és megmutatkozott nekik a Szent Szellem ereje, azt gondolják, hogy mivel megtapasztalásuk van a Szent Szellemről, akkor ők már érettek. Ez azonban nagyon megtévesztő lehet. Azt gondoljuk, hogy gazdagok vagyunk, valójában azonban szegények vagyunk. Miért vagyunk gazdagok? Azt gondoltuk, hogy már felnőttek vagyunk, érettek Krisztusban. Az Úr mércéje szerint azonban nagyon-nagyon szegények vagyunk. Mert még mindig testiek vagyunk, és még mindig csak Isten gyermekei vagyunk. Van egy olyan szavunk, hogy *felnőtt*. Miért beszél az Ige felnövésről? Mert még mindig Isten óvodájában vagyunk. Ne feledjük tehát, felnőttiségre kell jutnunk. Amikor a fiúságról beszélünk, arra gondolunk, amikor a gyermeket a fiúi rangba helyezik. Tehát itt egy folyamatról van szó. Hogyan válhatunk éretté? Hogyan kezdhethetjük Isten gyermekeiként és végezhetjük Isten fiaiként? Ennek van egy útja.

A fiúságról három helyen olvashatunk: a Róma 8, a Galata 4 és az Efézus 1. fejezeteiben. Tehát a fiúság nagyon fontos témájával foglalkozunk most. Amikor fiúságról beszélünk, akkor mindig Isten *fiáról* van szó. Róma 8:15, „Hiszen nem a rabszolgaság szellemét kaptátok ismét a félelemre, hanem a fiúság szellemét, mely által kiáltjuk: Abba, „Édes- atyánk!” (Konkordáns).

Tehát bennünk a fiúság Szelleme van, nem pedig a rabszolgaság szelleme. Már nem vagyunk rabszolgák. Korábban azok voltunk, de most már szabadok vagyunk, fiak vagyunk. Ez a jog szerinti helyzetünk. Ez nagyon fontos! A Biblia nem a gyermekség Szelleméről beszél. Itt a fiú a rabszolgával áll ellentétben. Honnan tudjuk, hogy valaki szolgaság alatt van? Onnan, hogy rabszolga. Honnan tudjuk, hogy valaki szabad? Onnan, hogy fiú. Ezt a különbséget nagyon fontos megértenünk.

16. vers: „Maga a Szellem tesz tanúságot a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.” Tehát Isten gyermekeiként kezdjük. Honnan tudjuk? Mert maga a Szent Szellem tesz tanúbizonyságot a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ez a kezdet. De ez még nem a cél. Itt láthatjuk, hogy szó van a Szent Szellemről és mi szellemünkről. A Szent Szellem tanúsítja, hogy Isten gyermekei vagyunk, és a mi szellemünk is ugyanezt teszi. Azonban szükség van a Szent Szellem sóhajtozására és a mi sóhajtozásunkra is. Mert amikor a Szent Szellem nyög és sóhajtozik, és a mi szellemünk vele együtt nyög és sóhajtozik, akkor ott találjuk Isten *fiait*. Az, hogy Isten gyermekei vagyunk, a Szent Szellem és a mi szellemünk együttes bizonyága munkája. De ennél sokkal-sokkal többről van szó, mint bizonyágot tenni, hogy Isten gyermekei vagyunk. Egy napon fel fogunk nőni, és Isten a fiúi rangba fog bennünket helyezni. El fog jönni az a nap, és mi mindannyian várjuk már azt a napot. De sajnos, ma mégis sok hívő megleégszik azzal, hogy ők Isten gyermekei. Nem ismerték meg a Szent Szellem sóhajtozását, és semmit nem tudnak a szentek sóhajtozásáról.

A Rómabeliekhez írt levél 8. fejezetében három sóhajtozásról van szó. Egy napon Isten fiainak rangjába helyeztetünk. Az egész univerzum ezért sóhajtozik, a világmindenség erre a pillanatra vár. Egy napon a fiúi rangba leszünk helyezve, és egy napon mi is meg fogjuk tapasztalni a sóhajtozást lényünk legmélyén. A Szent Szellem is sóhajtozik bennünk. Minden együtt munkálkodik, és végül elérjük azt a napot. Tehát a Szent Szellem a mi szellemünkkel együtt bizonyágot tesz arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. De szükség van mind a Szent Szellem, mind pedig a szentek sóhajtozására. Minden együtt munkálkodik egyetlen célért: hogy Krisztushoz váljunk hasonlónak. Ez a fiúság. Testvérek, újra és újra hallottuk, halljuk ezt a kifejezést, de vajon tényleg növekedésben vagyunk? Vagy még mindig cukorkák után siránkozunk?

Szükségünk van Istentől jövő kijelentésre, mert gyakran azt gondoljuk, hogy mi már felnőttünk. Növekszik az ismeretünk, minden vasárnap jövőnk az összejövételre, mi sokkal jobbak vagyunk más hívőknél. Az iskolában, vagy a munkahelyünkön csodálatos bizonyágtételünk van, tehát azt gondoljuk magunkról, hogy gazdagok vagyunk. Valójában azonban szegények vagyunk.

Az a fontos, hogy Isten gyermekeiként kezdjük, és a 17. vers ezt mondja, „ha gyermekek, akkor örökösök, Isten örökösei és Krisztus örököstársai.” Tehát Isten örökösei vagyunk. Tegyük fel, egy éjjel nagyon szépet álmodsz. Azt álmodod, hogy Bill Gates örököse vagy. Ez már valami. Mert amikor bemegyünk az irodánkba, akkor mi csak az irodánkba megyünk be. De ha Bill Gates megy be az irodájába, hogy kiállítson egy 500 dolláros csekket, akkor ez alatt a rövid idő alatt, amíg kiállította a csekket, a pénze már 500 dollárnál sokkal többet gyarapodott. Vagyis, ha te Bill Gates örököse vagy, akkor te vagy a legboldogabb ember ezen a világon. Gondolnod sem kell a szenvedésre, mert bármi, amit akarsz, a tied lehet.

„Ha gyermekek, akkor örökösök, Isten örökösei.” Ne feledjük, Annak az örökösei vagyunk, Aki a világmindenséget teremtette. „Krisztus örököstársai.” Gondoljunk bele! A feltámadás után, Urunk sok fiat vezet dicsőségre. Akkor mi egy nagyon boldog életet kell, hogy éljünk. Miért? Mert örökösök vagyunk, és az egész örökség a miénk. Azonban, van itt egy mondat, amit nem tudunk megérteni, hogy miért van ebben a szövegkörnyezetben: „ha valóban vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.” Isten gyermekeiként nincs okunk arra, hogy állandóan szenvedjünk, mert jólétben kellene élnünk. Ma ezért prédikálják sokan a jóléti evangéliumot. Ennek megvan az oka. Ha Isten örökösei és Krisztus örököstársai vagyunk, akkor gazdagoknak kell lennünk, anyagilag pedig mindenünknek meg kell lennie. Isten gyermekeiként bármit kérhetünk a mennyei Atyánktól. Ha kenyeret kérünk tőle, biztosan nem fog nekünk követ adni. Mivel Isten gyermekei vagyunk, minden nap boldognak kellene lennünk. Ezért vannak igehirdetők, akik a jóléti evangéliumot hirdetik. Miért örülünk? Mert Isten örökösei és Krisztus örököstársai vagyunk.

Akkor Pál miért követett el itt egy hibát? „Ha valóban vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.” Ahhoz, hogy éretté legyünk Krisztusban, és egy nap megdicsőüljünk Ővele, a szenvedés folyamatán kell keresztül mennünk. Milyen szenvedésről beszél itt Pál? 18. vers: „Mert úgy vélem, hogy a jelenlegi szenvedések nem méltók arra, hogy összehasonlíthatók legyenek azzal a dicsőséggel, amely bennünk lesz kinyilatkoztatva.” Ha meg akarjuk tudni, milyen szenvedésről van itt szó, el kell olvasnunk a szövegkörnyezetet. 19. vers: „A teremtés előre érzi és várja az Isten fiainak feltűnését” (Konkordáns). Mi a fiúság meghatározása? Fiúi rangba helyezés. Most még Isten gyermekei vagyunk, de egy nap Isten fiai a világmindenség előtt nyilvánvalóvá fognak válni. Ma még el vannak rejtve, de egy napon Isten mindenki előtt láthatóvá fogja tenni a fiakat. Az egész világmindenség látni fogja, hogy érettek lettünk, megdicsőítettünk, a Fiú ábrázatához váltunk hasonlóvá. Amikor a nap ragyog, akkor ismerjük meg igazi nagyságát. Tehát egy nap mindez már nem lesz elrejtve, és a világegyetem erre a pillanatra vár.

1978 körül, az angliai Cambridge-ben, egy tudományos laboratóriumban az univerzumból jövő jelzéseket érzékelték a műszerek. A tudósok nagyon izgatottak lettek, mert azt gondolták, hogy a zöld emberkéktől jönnek a szignálok. De aztán rájöttek, hogy ez a szignál bizonyos időnként ismétlődik. Kiderült, hogy volt egy óriási csillag, amely életének fokozatosan az utolsó szakaszához érkezett, míg végül összezsugorodott. Ezt a fajta csillagot úgy nevezik, hogy neutroncsillag. Ez egyszerűen azt jelenti, hogy bizonyos csillagok öregszenek, és mielőtt ennek az öreg csillagnak az élete véget ért, jelzéseket bocsájtott ki: „elmegeyek, elmegeyek.” Amikor ezt a hangot halljuk, tudjuk, hogy az egész világegyetem öregszik. Miért? Mert az egész világ szolgaság alatt vesztegel, romlandóság alá van rekesztve, azaz rabszolgaságban van. Nincs többé szabadsága. A csillagok egyenként meghalnak, az univerzum apránként megöregszik. Mi is öregszenek egyen-egyenként, és nyögünk és sóhajtozunk. Mivel a világegyetem sóhajtozik, mi is sóhajtozunk. Tudjuk, hogy meg vagyunk mentve, a szellemünkben újjá vagyunk születve, a Szent Szellem pedig átformál minket a lelkünkben. Az új ember napról-napra

megújul, a külső ember azonban napról-napra romlik. Minél többször ránézünk a külső emberünkre, annál inkább ott van bennünk mélyen egy sóhajtozás, egy sóvárgás. Várjuk a testünk megváltásának napját, a fiúság napját. Most már értitek, testvérek? Az univerzum is nyög, és a szentek is nyögnek.

De nem is tudjuk, hogyan imádkozunk. *Tudjuk*, hogy minden összedolgozik a javunkra (28. vers), de a 26. vers azt mondja, hogy *nem tudjuk*: „amit kérnünk kell, nem tudjuk úgy kérni, amint kellene.” Nem tudunk úgy imádkozni, ahogyan kellene. Aztán egy napon eljutunk oda, hogy megkérjük a Szent Szellemet, Ő vegye át, és Ő át is veszi. Mi imádkozunk, de nincsenek szavaink, mert nem tudjuk, hogyan imádkozunk, és akkor a Szent Szellem átveszi az egészet. Amikor mi imádkozunk, a saját szükségleteink szerint kérünk. De amikor a Szent Szellem imádkozik, Ő Isten akarata szerint kér, és Ő tudja, hogy Istennek egyetlen akarata van: hogy átformálódjunk az Ő Fia ábrázatára. És mivel a Szent Szellem imádkozik ezért, minden összedolgozik ezért a célért. Ő nemcsak átveszi az imádkozást, hanem sóhajtozik is bennünk. Amikor rátekint az állapotunkra, elnémul. Mi azt gondoltuk, boldogok vagyunk, mert Isten gyermekei vagyunk, azt gondoltuk, telve vagyunk Szent Szellemmel, de amikor Ő ránk tekint, akkor nem tud mást tenni, mint sóhajtozva imádkozni. Amikor a Szent Szellem sóhajtozik és kér, akkor minden egyetlen célért kezd összedolgozni. Így válunk éretté, és így formálódunk át Isten Fia képére, és így helyezzük a fiúi rangba.

Most térjünk vissza a 17. vershez: „ha valóban vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.” A Biblia miért beszél szenvedésről? Állandóan a jólétről kellene beszélnie. De látjuk a szövegkörnyezetet. Minden kereszténynek szenvednie kellene. Miért? Mert mindegyikőnknek át kell mennie a növekedés fájdalmán. Tudjátok, amikor valaki növekszik, fájdalom megy keresztül, a növekedés fájdalmán. Néha azt gondoljuk, hogy növekedtünk, mivel idősebbek lettünk. De nem így van. A növekedés fájdalmán kell átmennünk, és végül majd meglátjuk a dicsőséget. Ha a jelen szenvedéseire nézek, azokat nem lehet összehasonlítani azzal a dicsőséggel, ami bennünk nyilvánvalóvá fog válni. Isten nem ígérte, hogy az ég mindig kék lesz. Ha Isten rózsát ad, akkor a rózsával együtt a tövist is adja. Testvérek, ne legyetek félrevezetve. Nincs rövidebb út a fiúsághoz. Ahhoz, hogy éretté váljunk, át kell mennünk a növekedés fájdalmán, és azután leszünk Ővele együtt megdicsőítve. És akkor fogunk a fiúi rangba lépni.

Ha meg akarjuk érteni, mit jelent a növekedés fájdalma, akkor a Galata 4,6-7. a segítségünkre lehet: „És mivel ti fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Szellemét a szívetekbe, hogy így kiáltatok: „Abba, Atyám!” Ezért többé nem vagytok rabszolgák, hanem fiak, és ha fiak, akkor Isten örökösei Krisztus által.” 5. vers: „Megváltotta azokat, akik a törvény alatt voltak, hogy elnyerjék a fiúi örökbefogadást.” Vagyis, hogy fiúi rangba léphessünk. Ha összehasonlítjuk ezt a két igeszakaszt, egymást megmagyarázzák. A Róma 8-ban azt mondja, hogy az egész világegyetem sóhajtozva várja, hogy a fiak nyilvánvalóvá váljanak. Most nézzük meg a Galata 4,1-et: „az örökös, amíg gyermek, egyáltalán nem különbözik a rabszolgától, bár ő az ura mindennek.” Az, hogy örökösök vagyunk, azt jelenti, Isten gyermekei vagyunk. Bennünk van Isten élete, és ura vagyunk mindennek. Ha tied a ház urának élete, akkor te magad is mindennek ura vagy. Felfedezed, hogy a ház urának öröksége a tiéd, hogy élvezd azt. Az ő nappalija a te nappalid is, az ő tv készüléke a te tv készüléked is. Ne feledjük, bennünk a fiúság szelleme van, nem pedig a szolgaság szelleme. Ha rabszolga vagy, akkor a rabszolgaság szelleme van benned, és akkor neked nem szabad hozzá nyúlnod ahhoz a tv készülékhez. Akkor nem sétálhatsz be csak úgy a nappaliba, ahogy neked tetszik. De mi szabadok vagyunk, valóságosan szabadok, mert fiak vagyunk és örökösök is, ezért ura is vagyunk mindennek. Azonban, amíg az örökös kiskorú, addig nincs különbség közte és a rabszolga között. Pál idejében nagyon sokféle szolga és úr volt. Akkor a gyerekeket nem küldték iskolába, hanem a tanítókat hívták el a házukhoz. Azok a tanítók szakmabeliek voltak, pl. matematikusok, fizikusok, közgazdászok, de ők maguk is mind rabszolgák voltak. Tehát amíg a fiú kiskorú gyermek, ahhoz, hogy felnőjön, át kell mennie a növekedés fájdalmán, a rabszolgák között.

Mi tehát a növekedés fájdalma? Fiak vagyunk, és a ház örökösei is, és valóságosan szabadok vagyunk, de nincs semmi különbség közöttünk és a rabszolgák között. Egyetlen célért vagyunk ott a rabszolgák között: hogy tanítók és felügyelők keze alatt legyünk. Egy rabszolga a tanítónk, felügyelőnk, gondnokunk, pedig mi vagyunk mindennek az ura. Mert amíg gyermekek vagyunk, fejlődésre van szükségünk, és bölcsességre kell szert tennünk. Ne feledjünk, Atyánk helyesen döntött, amikor a rabszolgák közé helyezett, és azzal a céllal tette ezt, hogy felnőjünk. Mi úgy gondoljuk, nem itt kellene lennünk, mert mi nem rabszolgák vagyunk, hanem fiak.

Honnan tudhatjuk, hogy a növekedés fájdalmán megyünk keresztül? Néha egy számunkra kellemetlen emberrel találjuk szemben magunkat, néha egy számunkra kényelmetlen körülménybe kerülünk. De ne feledjétek, mennyei Atyánk sohasem követ el hibát! Míg gyermekek vagyunk, a rabszolgák közé helyez minket, és mindegyik rabszolga meg tud nekünk tanítani valamit. Mindenki a nevelőnk tud lenni. Egy napon te leszel a gazda, de ma még gyermek vagy, és gondnokokra van szükséged. Az fegyelmez és nevel téged, akit te nem akarsz, hogy feletted irányító legyen. Ez a növekedés fájdalma.

Fel kell venned a keresztet és követned kell az Urat. Amikor végül megtanultad a kereszt leckéjét, akkor ez azt jelenti, hogy Isten neked a legjobb tanítókat adta. Hajlandó vagy elfogadni őket? Ha elfogadod a leckét, akkor kezdesz majd növekedni. Miért van az, hogy vannak hívők, akik sohasem nőnek fel? Azt mondd, 'Ó, én minden testvéremet szeretem, csak XY-t nem bírom.' Ha nem bírod, akkor miért nem ülsz le? Ha ezt mondd, ki nem állhatom XY-t, akkor még mindig gyermek vagy. Azt gondoltad, hogy már felnőttiségre jutottál, mert már olyan régóta meg vagy mentve, és jó ideje a szentek közösségébe jársz. Azt gondolod, gazdag vagy, ha pedig gazdag vagy, akkor mindenkit ki kell tudnod állni.

Mindenki a tanítónk, mindenki a nevelőnk. Minden férj személyre szabott, és minden feleség is személyre szabott. Minden gyermeked személyesen rád van szabva. És a főnököd is pontosan olyan, amilyenre szükséged van. Ne mondd azt, hogy többet nem tudok lenyelni. 'Hála Istennek, csak nyolc órát dolgozom, csak nyolc órahosszáig kell néznom a képét.' De amikor haza mész, akkor a gyermekeid, a feleséged vagy a férjed képét kell nézned, vagyis a tanóra 24 órás. Testvérek, ha állandóan panaszkodunk, akkor soha-soha nem fogunk felnőni. Egy napon ezt egyszer s mindenkorra meg kell értenünk az Úr előtt. Ha már nem leszünk kiskorú gyermekek, akkor többé már senkinek a képe nem lesz számunkra nemkívánatos; többé már senki nem lesz számunkra kiállhatatlan ember. Ha egy napon leérettségizünk, akkor Krisztusban érettek leszünk, és többé már senki nem lesz számunkra kellemetlen ember. De amíg még gyerekek vagyunk, a rabszolgák keze alá kell helyezni minket. Ne feledjétek, meglepő, de a főnökünk, a férjünk, a feleségünk és a gyermekeink miatt válhatunk éretté.

Hadd mondjak el egy igaz történetet Madame Guyonról. Amikor 16 évesen bekerült egy családba, tudta jól, hogy a férje az ő számára készült kereszt lesz. Amikor bármi érte a férje részéről, tudta, hogy ez a kereszt, ezt el kell fogadnia és meg kell tanulnia a leckét. Ugyanúgy az anyósa részéről is. Mert amikor a feleség házasságot köt a férjével, akkor az egész családjával is összeházasodik. Tehát nemcsak a férje volt a keresztje. És amikor Madame Guyon bekerült abba a családba, tudta, hogy számára Isten választotta őket, és megtanulta a leckéket. De egy nap az egyik szolgálója is elkezdett akadékoskodni. Gondoljunk bele, Madame Guyon volt a főnök, ő pedig a szolgálója. Hallottatok már olyan főnökről, aki minden nap felveszi a keresztjét? Ha bármelyik alkalmazottja, beosztottja, vagy rabszolgája nem engedelmeskedik, nem kell felvennie a keresztet, egyszerűen kirúghatja őket. Egy nap az Úr megmutatta Madame Guyonnak, „ezt a szolgát én éppen rád szabtam a te érettségre jutásodért.” És akkor Madame Guyon elfogadta a helyzetet az Úr kezéből. Pedig ő volt a ház asszonya, neki volt alárendelve az egész háznép, és a szolgának kellett volna engedelmeskednie asszonyának. A szolgálólány dolga, hogy segítsen a háztartásban és mindenben. Amikor valaki felveszel alkalmazásba egy szolgát, akkor neki az pénzbe kerül. De a Szent Szellem azt súgta neki, „ő a te nevelőd, el tudod fogadni? Ha igen, akkor a növekedés fájdalmán fogsz keresztül menni”. És Madame Guyon elfogadta

az Úr kezéből. Ezt jelenti felvenni a keresztet és követni az Urat. A Szent Szellem halk hangja és magyarázata nélkül nem értjük meg, mi a keresztség, csak amikor a Szent Szellem megérteti velünk.

Addig pedig várunk arra a napra, amit az Atya kijelölt. Azon a napon az Atya minden barátját meg fogja hívni, és lesz egy nagy ünnepség, és minden rokon tudni fogja, mert bejelenti, hogy a mai nappal a fiamból felnőtt lett, és kiveszem őt a rabszolgák közül, mert éretté vált. Most már nem csak teljesen élvezheti az örökségemet, hanem rá is bízhatom azt, mert tudja kezelni a vagyont. Mit jelent ez? A gyermekemet fiúi rangba emelem. Mi a fiúság? Fiúi rangba helyezés, nagykorúság. Ha a fiúban ott az apa élete, akkor ő kell, hogy legyen az apja örököse. De amíg kiskorú volt, a szolgák között kellett nevelkednie.

Testvérek, a főnökünk a tanítónk lehet, épp úgy, mint az a helyzet is, amikor autót vezetünk. Azt mondd, 'tudom, hogy kell vezetni, de a többi autós nem tudja'. És amikor az a másik autós hibázik, megparancsol rá. De miért lettél tőle dühös? Nagyon egyszerű. Azért, mert ő a te tanítód, hogy megtanítsa neked, hogyan vezess. Nemcsak óvatosan, főleg amikor mindenki más erőszakosan vezet, hanem azt is, hogy milyen lelkiállattal vezess! Akkor hogyan hirdetheted neki az evangéliumot? Gondolod, hogy hinni fog neked? Tehát testvérek, még akkor is, amikor megyünk az utcán vagy autót vezetünk, nem tudjuk, mennyire robbanékonyak vagyunk. Néha nagyon kedvesek tudunk lenni. Angyal vagy a feleségedhez, de amikor autóban ülsz, akkor ordíthatsz a másikra, mert tudod, hogy az úgyszemint hallja. A menny viszont hallja! Testvérek, ha ti még mindig így reagáltok, akkor ez azt jelenti, hogy még mindig kiskorú gyermekek vagytok.

Értitek, testvérek? Minden összedolgozik ezért a célért. Egy napon fiúi rangba leszünk helyezve. Ezt jelenti tehát a növekedési fájdalom, hogy elérjük a fiúságot, a nagykorúságot, az érettséget. Annyira világos, testvérek, ha összevetitek a Róma 8-at a Galata 4-gyel. Nincs rövidebb út a fiúsághoz. Ma felvesszük a keresztyént és követjük a mi Urunkat. Amikor a világban vagyunk, akkor mindenki a tanítónk és a nevelőnk lehet. Amikor haza jövünk, ott is minden családtag a tanítónk és a nevelőnk lehet. Úgy tűnik, mintha sohasem fejeznénk be a tanulmányainkat. De hála legyen az Úrnak, érettek leszünk, át fogunk formálódni Krisztus hasonlatosságára. Kimunkálódik bennünk Krisztus türelme, alázatossága, szelídsége. Amikor ez megtörténik, az a fiúságba lépés napja lesz. Amikor a testünk megváltatik, amikor az Úr visszajön, a Máté 13 szerint az Úr odahelyez bennünket, mint csillagokat az égre, az lesz Isten fiainak megjelenése. Mi arra a napra várunk. Nem fogunk egy örökkévalóságig szenvedni. Csak a növekedés fájdalmán kell keresztül mennünk.

Ne szalasszunk el egyetlen alkalmat sem, mert az soha nem tér vissza. Ha elszalasztjuk, akkor elmulasztjuk annak az egyedülálló lehetőségét, hogy felnőjünk. A napnak 24 órájában minden dolog ezért az egy célért dolgozik össze, mert a Szent Szellem sóhajtozik érted és értem. Amikor Ő látja a mi állapotunkat és összehasonlítja azt a Krisztuséval, akkor elhallgat, és nem talál szavakat, csak sóhajtozik. De az érettünk való sóhajtozásáért elérjük a célt. Szóljon az Úr a szívünkhöz.

Elhangzott 2017. február 26-án New Yorkban.

forrás: https://www.cbministry.org/February_2017.php